

Marlies Slegers

Verdrinken

δ

*Voor Michael, Frederique en Philip.
Gewoon omdat jullie er zijn. Tot de maan en terug. x*

Dagenlang is het heter dan dertig graden geweest, en in de nachten koelt het nauwelijks af. De hitte is overal in geslopen. De tegels die naar het zwembad leiden, voelen warm en glad aan onder zijn blote voeten. De dageraad breekt aan. Straks zal de zeldzame stilte die nu over camping BlaNui hangt, doorbroken worden door gelach, gejoel, geruzie, muziek en het blikkerige geluid van de omroepberichten van het animatieteam over de speakers.

Antonio loopt naar het zwembad. Hij bukt en raapt een lege drankfles op, die naast het pad in het gras ligt. Wodka van een Russisch merk. Goedkope troep, weet hij, zoals alle drank hier op camping goedkoop is. Hij pakt ook nog een lege chipszak van het pad, laat de rotzooi in de dichtstbijzijnde prullenbak vallen en loopt dan in de richting van het onderhoudsgebouw. Daar zal hij zijn schepnet en een emmer pakken en de zwembaden gaan schoonscheppen – bladeren, insecten die er 's nachts in verdronken zijn, soms een stuk zwemkleding. Daarna zal hij de pomp aanzetten om het water te filteren en te vermengen met chloor. Hij fluit een deuntje en opent het slot van de deur. Er komt een weeïge lucht uit de bedompte ruimte. In een grote mand liggen natte handdoeken die zijn achtergelaten door campinggasten. Hij weet dat de meeste handdoeken niet meer opgehaald zullen worden en dat ze aan het einde van het seizoen verdeeld worden onder het personeel van de camping, of – wanneer niemand ze meer wil – weggegooid worden. Hij pakt het schepnet en een emmer, en loopt naar de zwembaden. Eerst maakt hij het peuterbadje schoon.

De watervallen staan nog niet aan. Hij luistert naar het zachte geluid van het net dat door het water glijdt, schept blaadjes en snoeppapiertjes op en gooit ze in de emmer. Ergens in een van de tenten huilt een kind. Iemand roept: ‘*Shut up!*’ en dan is het weer stil.

Antonio loopt naar het grote zwembad. Op het pad voor hem rent een hagedis weg. De lucht is nog vol van de geur van jasmijn, die weelderig bloeit. Verderop ziet hij Luiz staan, die met een tuinslang de planten water geeft.

Hij steekt zijn hand op en zwaait. Luiz lacht en knikt terug. Antonio laat zijn zeef door het water gaan. Het is pas halfzeven in de ochtend en nu al parelt het zweet langs zijn rug.

Het belooft weer een hete dag te worden in Blanes.

Hij loopt via het pad, dat langs het wc-gebouw voert, door naar de toegang tot het privéstrand van de camping. Even blijft hij staan om de zee te bewonderen. De golven rollen het verlaten strand op. Bij de vloedlijn ligt iets. Vast weer een handdoek die achtergelaten is. Hij loopt door naar de strandstoelen en parasols en begint ze in nette rijen te zetten. Hij weet dat de eerste campinggasten, meestal de gezinnen met jonge kinderen, over een uur al op het strand zullen komen om stoelen te claimen.

De jongeren, die de hele nacht zijn gaan stappen, komen vaak pas rond drie uur in de middag naar het strand.

Dan ploffen ze neer op hun handdoek en slapen verder.

In de verte ziet hij een jogger aankomen. Het is een jonge vrouw met haar hond, een blonde labrador; hij loopt vrolijk voor haar uit.

De vrouw heeft oortjes in, en haar haar is in een paardenstaart gebonden. De hond rent enthousiast het water in. Dan sprint hij naar de handdoek die bij de vloedlijn ligt en begint te blaffen.

Antonio houdt zijn hand boven zijn ogen en kijkt naar de hond.

Die probeert aan de handdoek te trekken en springt er opgewonden omheen. De vrouw loopt op de hond af en blijft dan plotsklaps staan. Antonio ziet dat ze verstrakt en zich over de handdoek buigt. Dan zet ze geschrokken een paar passen naar achteren. De hond kijkt kwispelend van haar naar de handdoek.

Boven het geluid van de branding uit hoort Antonio opeens haar ijselijke gil. Ze deinst nog verder naar achteren en kijkt dan naar Antonio, gebaart dat hij moet komen, en hij loopt naar haar toe.

De golven spoelen over de handdoek, maar wanneer Antonio dichterbij komt, lijkt het steeds minder op een handdoek.

Hij voelt zijn ademhaling versnellen, net als zijn hartslag.

De contouren nemen langzaam een herkenbare vorm aan.

‘Nee! Alsjeblieft niet...’ mompelt hij. Maar hij ziet het al van een afstandje: het is onmiskenbaar een lichaam. De jogger staat er ontzet bij, haar handen voor haar gezicht geslagen.

Hij rent het laatste stukje, totdat hij bij haar staat.

Voor hem ligt een lichaam, met het gezicht in het water. Antonio buigt zich voorover. Hij voelt de inhoud van zijn maag naar boven komen. Er spoelt weer een golf over het lichaam, waardoor het shirt licht opbolt en dan weer aan de huid plakt.

Aan het oranje plastic armbandje kan hij zien dat het een gast is van de camping een paar kilometer verderop, Costazur.

Het slachtoffer moet nog geen achttien jaar zijn, want volwassenen krijgen een azuurblauw armbandje dat hun toegang verschaft tot alle faciliteiten. Alle gasten moeten deze armbandjes gedurende hun hele verblijf dragen.

Antonio draait zich om, buigt voorover en braakt zijn ontbijt uit.

Maart 2017

Emma

Ik fiets stevig door. De wind snijdt ijsig langs mijn handen. Verdorie, waar zijn mijn handschoenen?! Wie zit er nou in maart zonder handschoenen op de fiets? Ik trek één hand in mijn jasmouw en probeer hem warm te blazen. Uit de oortjes die ik in mijn telefoon heb gedaan, klinkt de nieuwe Bruno Mars. Ik pak mijn toestel en kijk op het scherm.

*We nemen allemaal wat drank mee. En denk je eraan dat je het over de vakantie gaat hebben? Als jij mag, mag ik vast ook!
xx Inti*

Met mijn blik half op de weg, half op mijn scherm typ ik terug:

Ok. Ff kijken hoe ik aan drank ga komen...

Inti's reactie komt meteen:

Gino! :) App hem even!

*Pff. Ja, dat kan, maar bij Gino kost het me gewoon nog vijftien euro extra en dat geld heb ik nu niet.
Ik kijk wel hoe of wat! xx*

Ik verheug me op het feest op de hockeyclub vanavond. Stijn zit op hockey en hij heeft kaarten voor ons geregeld. Inti, Lars, Stijn, Nina, Eliza en ik verzamelen eerst bij Izaak. Zijn ouders zijn er vanavond niet en Izaak vindt het prima als we bij hem indrinken, want op het feest zelf wordt geen alcohol geschonken. Ik rijd de straat in en zet mijn fiets in de voortuin. Binnen is het stil. Mam en pap zijn op hun werk, Josh is nog niet thuis en Sanne komt pas dit weekend weer. Ze woont sinds een paar maanden op kamers. Ik mis haar. We schelen slechts anderhalf jaar, maar ik ben een keer blijven zitten, waardoor ik nu

in de vierde zit en Sanne eerstejaarsstudente psychologie is. Sanne en ik lijken veel op elkaar. Zoveel dat ik soms haar id-pas leen om bij het stappen aan drank te kunnen komen.

Niemand die dan vraagt of ik wel het meisje op die foto ben.

Heel handig, zo'n zus.

Ik gooi mijn tas op de grond, doe mijn zwarte wollen jas uit en ga de keuken in. Jip, onze kat, rekt zich uit wanneer ze mij ziet.

Ik kriebel even over haar zachte kopje, loop dan naar de waterkoker en zet thee om mezelf op te warmen. Op het granieten aanrechtblad liggen broodkruimels, die ik eraf veeg. Ik giet het kokende water in een mok, laat er een theezakje in zakken en leun tegen het aanrecht. Verdorie, ik heb eigenlijk nauwelijks geld om aan drank te spenderen. En bij Gino moet je altijd toeslag betalen. Dan bedenk ik opeens dat ik natuurlijk gewoon stiekem een fles van thuis mee kan nemen. Mam en pap hebben altijd zoveel staan dat ze het vast niet in de gaten hebben.

Ik loop naar de kast waar alle flessen in staan.

Achteraan staat een fles limoncello. Ik heb er weleens wat van geproefd en het is lekker zoet. Er zit stof op de fles, wat betekent dat mijn ouders het zelf niet vaak drinken.

Voorzichtig pak ik de fles, herschik de andere flessen een beetje, zodat het niet opvalt dat er iets weg is, en loop weer naar de keuken.

Ik heb zin in vanavond. Zie je daar! x El

Ik neem nog een slok thee. Eliza en ik zijn sinds een paar maanden vriendinnen. Ze kwam eind november bij ons op school. Daarvoor woonde ze een poos met haar moeder in Engeland, maar eigenlijk weet ik niet veel van haar. Ze woont in ieder geval alleen met haar moeder, die vaak depri is. Eliza praat er niet graag over en ik heb het idee dat er iets gebeurd is, maar ze laat weinig los over vroeger. Ze is aardig en lief, alleen vind ik wel dat ze me nogal claimt. Soms benauwt het me een beetje. Ze wil altijd iets samen met mij doen.

Dat komt doordat ze onzeker is, zegt Nina, die Eliza niet